

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

SPRENDIMAS

DĖL X. X. IR AB „LIETUVOS DRAUDIMAS“ GINČO NAGRINĖJIMO

2020 m. vasario 12 d. Nr. 242-64
Vilnius

Lietuvos bankas gavo X. X. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo pareiškėjas prašė išnagrinėti tarp jo ir AB „Lietuvos draudimas“ (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2020 m. sausio 7 d. įvyko eismo įvykis: susidūrė pareiškėjo vairuojamas automobilis *Toyota 86* (valst. Nr. (*duomenys neskelbtini*)) ir Y. Y. vairuojamas automobilis *Toyota Prius Plus* (valst. Nr. (*duomenys neskelbtini*)). Abu automobiliai buvo apgadinti. Vairuotojai eismo įvykio vietoje užpildė elektroninę eismo įvykio deklaraciją, joje Y. Y. savo parašu patvirtino esanti eismo įvykio kaltininkė. Duomenys apie eismo įvykį buvo pateikti automobilio *Toyota Prius Plus* valdytojų civilinę atsakomybę pagal transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartį apdraudusiam draudikui.

2020 m. sausio 9 d. UAB „Tokvila“ automobilių servise buvo apžiūrėti pareiškėjo automobilio apgaditimai ir užpildytas Transporto priemonės techninės apžiūros aktas, jame nurodytos keistinos ir remontuotinos detalės. UAB „Tokvila“ parengė remonto sąmatą, joje nurodė, kad automobilio remonto darbų kaina yra 2 102,89 Eur be PVM arba 2 544,50 Eur su PVM.

Tą pačią dieną pareiškėjas el. paštu kreipėsi į draudiką ir nurodė, kad apžiūrėjus automobilį paaiškėjo, jog apgadintas galinis dešinės pusės sparnas yra neremontuotinas, todėl reikės keisti visą galinį sparną. Taip pat nurodė, kad naudoto galinio sparno įsigyti neįmanoma, nes tai yra neatskiriama kėbulo dalis. Šią detalę reikia įsigyti naują, nes įsigyti naudotos detalės nėra galimybės, taigi, pats pareiškėjas turėtų apmokėti dalį detalės kainos, o tai, pareiškėjo manymu, nebūtų teisinga. Pareiškėjas prašė įvertinti padėtį ir pateikti pasiūlymą dėl detalės kainos kompensavimo. Anot pareiškėjo, galinis dešinės pusės automobilio sparnas buvo idealios būklės, todėl jo keitimas ne dėvėta, o nauja dalimi automobilio būklės nepagerintų.

Draudikui gavus pareiškėjo kreipimąsi, su pareiškėju telefonu susisiekė draudiko darbuotojas ir paaiškino, kad keičiant dalis į naujas, vadovaujantis įstatymais, yra taikomas nusidėvėjimas. Taip pat paaiškino, kad apgadintas automobilis yra nenaujas, o apgadintos dalies – galinio dešinės pusės sparno – keitimas, nepaisant to, ar keičiama nauja, ar dėvėta dalimi, technologiškai yra panašus. Pareiškėjas pokalbio metu nurodė, kad UAB „Tokvila“ keisti dalį dėvėta atsisako, tačiau draudiko darbuotojas paaiškino, jog tai, kad minėtas servisas to nenori daryti, nereiškia, kad apgadintos dalies dėvėta dalimi nekeistų kiti automobilių remonto servais.

Pareiškėjas su draudiko pozicija nesutiko ir kreipėsi į Lietuvos banką su prašymu išnagrinėti kilusį ginčą ir rekomenduoti draudikui netaikyti 30 proc. nusidėvėjimo (išskaitos) naujos dalies kainai. Anot pareiškėjo, dėvėtų dalių rinkoje reikiamos detalės nėra, o autoservisas atsisako remontuoti automobilį naudota dalimi, nes tai yra „jautri kėbulo vieta“ ir atstatyti iki eismo įvykio buvusią būklę tokie remonto darbai nepadėtų. Pareiškėjas, be kita ko, nurodė nesiekiantis pagerinti automobilio būklės ir teigė, kad automobilio būklė buvo ideali, be to, kėbulo dalys nesidėvi ir rūdija tik per ilgą laiką.

Draudikas pateikė Lietuvos bankui atsiliepiamą į pareiškėjo kreipimąsi, nurodė pareiškėjo reikalavimą laikantis nepagrįstu ir prašė jį atmesti. Draudikas teigė sprendimą

priėmęs vadovaudamasis Lietuvos Respublikos civilinio kodeksu, Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymu (toliau – TPVCAPDĮ) ir Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004 m. birželio 23 d. nutarimu Nr. 795 patvirtintomis Eismo įvykio metu padarytos žalos administravimo ir draudimo išmokos mokėjimo taisyklėmis (toliau – Taisyklės) ir laikantis jų teisingu.

Draudikas sutiko, kad būtina keisti transporto priemonės dešinės pusės galinį sparną, nes jis negali būti remontuojamas, tačiau keičiant dalį nauja, turi būti atsižvelgiama į jos nusidėvėjimą. Draudiko teigimu, apgadintą detalę keičiant dėvėta arba nauja dalimi, jos keitimo darbai yra analogiški: apgadinta dalis yra išpjaunama ir privirinama nauja arba dėvėta dalis. Tai yra įprasta remonto technologija, todėl nėra pagrindo teigti, kad transporto priemonės remonto darbų naudojant dėvėtą galinį sparną neužtektų norint suremontuoti automobilį iki prieš eismo įvykį buvusios būklės. Jeigu UAB „Tokvila“ nesutinka remontuoti automobilio nauja dalimi, pareiškėjas gali pasirinkti kitą automobilių servisą, kuris atliks tokius darbus.

Draudikas nurodė nesutinkantis su pareiškėjo teiginiais, kad rinkoje nėra reikalingų naudotų dalių. Draudiko ekspertai kreipėsi į keletą naudotomis dalimis prekiaujančių įmonių, iš jų gauta informacija patvirtino, kad naudotų dalių rinkoje reikalingų dalių yra.

Atsiliepime taip pat teigiama, jog tai, kad pareiškėjas tvirtina, kad keičiama dalis prieš eismo įvykį neturėjo defektų, savaime nereiškia, kad nusidėvėjimas jai netaikytinas. Draudiko teigimu, ši transporto priemonės dalis, kaip ir kitos, kartu su transporto priemone naudojamos 7 metus. Visos dalys dėl įprastinio naudojimo dėvisi: automobilis veikiamas skirtingų klimatinių sąlygų (saulės spindulių, šalčio, ant kelio barstomos druskos), atsiranda eksploatacinių pažeidimų (mikroįbrėžimų). Būtent dėl to, net ir nesant aiškių defektų, nusidėvėjimas vis tiek taikytinas.

Draudikas paaiškino, kad apskaičiuodamas nusidėvėjimo dydį taikė standartinį (įprastą) nusidėvėjimo koeficientą pagal Lietuvos Respublikos susisiekimo ministro ir Lietuvos Respublikos finansų ministro 2000 m. balandžio 17 d. / 2000 m. balandžio 14 d. įsakymu Nr. 120 / 101 patvirtintą Kelių transporto priemonių vertinimo instrukciją (toliau – Instrukcija). Įvertinęs transporto priemonės būklę, draudikas nenustatė priešasčių padidinti arba sumažinti įprastinį nusidėvėjimo koeficientą, o pareiškėjo teiginius, kad automobilio būklė iki eismo įvykio buvo ideali, todėl nusidėvėjimas neturi būti taikomas, nurodė laikantis subjektyvia pareiškėjo nuostata, neatitinkančia teisės aktų ir teismų išaiškinimų.

Galiausiai draudikas nurodė, kad privalomojo civilinės atsakomybės draudimo paskirtis – sugrąžinti nukentėjusį asmenį į prieš tai buvusią būklę, tačiau ne ją pagerinti (*Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2015 m. sausio 7 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-44/2015*). Toks nuostolių kompensavimo būdas įtvirtintas Taisyklių 15 punkte: būtinas remonto išlaidas sudaro remonto darbų vertė, dažymo darbų vertė, keičiamų dalių vertė (nuvertinant dalis dėl nusidėvėjimo), dažymo medžiagų vertė ir papildomos išlaidos (transportavimo, saugojimo, techninės ekspertizės ir kitos išlaidos). Taip pat teigiama, kad kasacinis teismas, aiškindamas privalomojo draudimo apimtį ir nuostolių nustatymo gaires, konstatavo, kad sugadinto turto vertės atkūrimas iki įvykio reiškia, kad būtina atsižvelgti į automobilio detalių ar dalių nuvertėjimą dėl eksploataavimo iki įvykio (*Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2019 m. liepos 5 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-240-1075/2019*).

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Atsižvelgiant į ginčo šalių pateiktus duomenis, darytina išvada, kad ginčas tarp šalių kilo dėl draudiko sprendimo taikyti išskaitą dėl nusidėvėjimo, jeigu pareiškėjas pasirinktų automobilio dešinės pusės galinį sparną keisti ne dėvėta, o nauja dalimi, pagrįstumo.

Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomasis draudimas reguliuojamas TPVCAPDĮ ir jo įgyvendinamųjų teisės aktų (Taisyklės ir kt.) nuostatomis. TPVCAPDĮ 2 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta, kad draudžiamasis eismo įvykis – eismo įvykis, kuriam įvykus pagal šį įstatymą turi būti išmokama draudimo išmoka, kuri 2 straipsnio 2 dalyje apibrėžta kaip draudiko ar Lietuvos transporto draudikų biuro (toliau – Biuras) mokama nukentėjusiam trečiajam asmeniui pinigų suma arba kita sutarta išmokos mokėjimo forma,

skirta žalai asmeniui, turtui ir (ar) neturtinei žalai atlyginti. Pagal TPVCAPDĮ 2 straipsnio 5 dalį, eismo įvykio žala laikoma per eismo įvykį padaryta žala nukentėjusio trečiojo asmens turtui, nukentėjusiam trečiajam asmeniui ir (ar) neturtinė žala arba žala, kuri atsirado vėliau kaip eismo įvykio padarinys, o pagal 2 straipsnio 23 dalį, žala nukentėjusio asmens turtui – nukentėjusio trečiojo asmens turtui padaryta žala, kurios dydis nustatomas įstatymų nustatyta tvarka.

Taisyklių 6 punkte įtvirtinta, kad eismo įvykio metu padarytos žalos dydis ir nukentėjusiems tretiesiems asmenims mokėtinos draudimo išmokos dydis nustatomas vadovaujantis Lietuvos Respublikos civiliniu kodeksu, TPVCAPDĮ, kitų teisės aktų nuostatomis ir atsižvelgiant į eismo įvykio dalyvių kaltės laipsnį dėl eismo įvykio, draudimo įmonės, apdraudusios atsakingo už padarytą žalą asmens civilinę atsakomybę, ar Biuro įgaliotų asmenų (paskirtų ekspertų) ataskaitas ar išvadas dėl žalos, nukentėjusio trečiojo asmens, apdraustojo pateiktus dokumentus dėl žalos, eismo įvykio aplinkybių ir eismo įvykio dalyvių atsakomybės, kitų šiose Taisyklėse nurodytų asmenų pateiktus dokumentus, leidžiančius nustatyti eismo įvykio aplinkybes ir padarytos žalos dydį.

TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje yra įtvirtinta žalos dydžio nustatymo taisyklė: turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas, o TPVCAPDĮ 17 straipsnyje nurodytais atvejais – Biuras, vadovaudamasis įgaliotų asmenų ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ir dokumentais, įrodančiais padarytos žalos aplinkybes, faktą ir dydį. Šią nuostatą atkartoja ir Taisyklių 13 punktas. Pagal Taisyklių 15 punktą, žalos dėl turto sugadinimo, kai jį remontuoti ekonomiškai tikslinga, atlyginimo dydis nustatomas pagal turėtas remonto išlaidas, būtinas atkurti sugadintą turtą ar jo detalių ir (ar) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio. Jeigu nukentėjęs trečiasis asmuo turto neremontuoja, atlyginamos apskaičiuotos būtinos turto remonto išlaidos (be PVM) atkurti sugadintą turtą ar jo detalių ir (ar) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio. Būtinas remonto išlaidas sudaro remonto darbų vertė, dažymo darbų vertė, keičiamų dalių vertė (*nuvertinant dalis dėl nusidėvėjimo*), dažymo medžiagų vertė ir papildomos išlaidos (transportavimo, saugojimo, techninės ekspertizės ir kitos išlaidos). Būtinos remonto išlaidos apskaičiuojamos pagal vidutinius darbų ir keičiamų detalių ir (ar) dalių įkainius, atitinkančius technologijos lygį, vadovaujantis rekomenduojamais laiko normatyvais. TPVCAPDĮ 19 straipsnio 6 dalyje nustatyta, jog atsakingas draudikas moka per eismo įvykį nukentėjusiam trečiajam asmeniui tik įrodymais pagrįstos per eismo įvykį padarytos žalos dydžio draudimo išmoką, neviršijančią šio įstatymo 11 straipsnyje nustatytų draudimo sumų, ir turi teisę atmesti nepagrįstus reikalavimus dėl žalos, padarytos per eismo įvykį, atlyginimo.

Svarbu pažymėti, kad Taisyklių 15 punkto nuostatos iš esmės pakartoja Instrukcijos 34 punktą, kuriame paaiškinta transporto priemonių remonto išlaidų samprata. Pagal minėtą Instrukcijos punktą, remonto išlaidomis pripažintinos išlaidos, būtinos atkurti apgadintą transporto priemonę iki buvusios prieš apgadirimą techninės būklės bei eksploatacinių savybių, jos apskaičiuojamos vadovaujantis atkuriamosios vertės metodu, kurio pagrindas yra skaičiavimai, kiek kainuotų atkurti esamos fizinės būklės ir esamų eksploatacinių bei naudingumo savybių objektus pagal vertinimo metu taikomas technologijas bei kainas (vidutinius remonto darbų įkainius, atitinkančius technologijos lygį, ir vadovaujantis gamyklų gamintojų rekomenduojamais laiko normatyvais).

Sprendžiant, ar sugadintam automobilio dešinės pusės galiniam sparnui turi būti taikomas nusidėvėjimas, taip pat svarbu tai, kad transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomasis draudimas priklauso nuostolių draudimo rūšiai (Lietuvos Respublikos draudimo įstatymo 91 straipsnio 4 dalis), todėl jo tikslas yra kompensuoti nukentėjusio trečiojo asmens patirtus realius nuostolius. Atsižvelgiant į transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutarčių kompensacinę paskirtį ir nuostolių draudimo sutartyse įgyvendinamą Civilinio kodekso 6.251 straipsnyje įtvirtintą visiško nuostolių atlyginimo principą, žalos atlyginimu turi būti siekiama grąžinti ją patyrusį asmenį į iki pažeidimo buvusią padėtį. Teisingas žalos atlyginimas reiškia tai, kad sprendžiant ginčą dėl žalos atlyginimo turi būti nustatytas tikrasis žalos dydis, nes, nustačius mažesnę už tikruosius nuostolius žalos dydį, lieka iš dalies neapgintos nukentėjusio asmens teisės. Kai nustatytas žalos dydis viršija tikruosius nuostolius, nukentėjęs asmuo nepagrįstai praturtėja skolininko sąskaita (*Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2014 m. sausio 7 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-44/2015*).

Taip pat pažymėtina, kad nei TPVCAPDĮ, nei Taisyklėse, kuriuose reglamentuota, kaip nustatoma žala, nėra nuorodos į Instrukciją (kuria draudikas šiuo atveju rėmėsi apskaičiuodamas nuvertėjimo dydį). Nustatant nukentėjusio trečiojo asmens turtui padarytą

žalą, neturi būti išimtinai remiamasi tik Instrukcijos nuostatomis, o žalos dydis turi būti nustatytas, atsižvelgiant į visas aplinkybes ir vadovaujantis transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo tikslu kompensuoti nukentėjusio trečiojo asmens patirtus realius nuostolius, nepažeidžiant šio asmens teisės į teisingą žalos atlyginimą bei nepatiriant papildomų išlaidų dėl nuo nukentėjusio trečiojo asmens nepriklausančių priežasčių (*Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2018 m. kovo 19 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-81-1075/2018*).

Lietuvos banko vertinimu, įprastais atvejais (kai nėra duomenų apie apgadinto automobilio išskirtines savybes, konkrečių automobilių dalių pakeitimus ir pan.) nusidėvėjimo skaičiavimas pagal Instrukcijos nuostatas savaime neprieštarauja reikalavimui nustatyti teisingą žalos dydį. Kitu atveju, pavyzdžiui, nukentėjusiam trečiajam asmeniui pateikus objektyvius duomenis, suponuojančius poreikį individualizuoti automobilio dalių nusidėvėjimo skaičiavimą, draudikas turėtų pagrįsti, kad toks apskaičiavimo būdas nepaneigia nukentėjusio trečiojo asmens teisės būti gražintam į iki draudžiamąjį įvykio buvusią padėtį.

Nagrinėjamu atveju pareiškėjas savo reikalavimą iš esmės grindė subjektyvia nuomone, kad automobilis buvo idealios būklės, taip pat teigė, kad įsigyti reikalingą dalį dėvėtų dalių rinkoje nėra galimybės. Be to, nurodė, kad UAB „Tokvila“ autoservisas keisti dešinės pusės galinį sparną dėvėtu atsisakė. Vis dėlto atkreiptinas dėmesys, kad pareiškėjas nepateikė jokių objektyvių duomenų, kurių pagrindu būtų galima teigti, kad keistina dalis buvo nusidėvėjusi mažiau, nei būdinga panašių pagaminimo metų ir savybių automobiliui, ar kitos informacijos, kuria remdamasis draudikas turėtų koreguoti (sumažinti) įprastinį Instrukcijoje nustatytą dalių nusidėvėjimo koeficientą. Pareiškėjas taip pat nepateikė duomenų, leidžiančių teigti, kad automobilio remontas dėvėta dalimi turėtų neigiamų pasekmių automobilio eksploatacinėms savybėms arba dalies keitimas dėvėta neatitiktų nustatytų technologinių reikalavimų.

Draudikas savo ruožtu, atsikirdamas į pareiškėjo kreipimosi motyvus, nurodė kreipęsis į dėvėtomis dalimis prekiaujančias bendroves dėl reikalingos dalies įsigijimo ir gavęs informaciją, kad analogiškų dėvėtų dalių rinkoje yra. Tai patvirtina draudiko pateiktos interneto skelbimų portalų kopijos ir elektroninio susirašinėjimo duomenys, iš kurių matyti, kad reikalingos dėvėtos dalies kaina siekia nuo 427 iki 507 Eur (UAB „Tokvila“ sąmatoje nurodyta naujos dalies kaina siekia 869,75 Eur). Tai patvirtina, kad pareiškėjas turi galimybę keisti apgadintą dešinės pusės galinį sparną ne tik nauja, bet ir naudota dalimi.

Draudikas taip pat pateikė el. susirašinėjimo su automobilių remonto įmone duomenis: draudikui pateikus užklausą dėl dešinės pusės sparno keitimo galimybių dėvėta dalimi ir pridėjus pareiškėjo automobilio apgadinimų nuotraukas, remonto įmonė patvirtino, kad automobilio remontas detalę keičiant dėvėta dalimi yra galimas.

Pažymėtina, kad jeigu pareiškėjas pageidauja automobilį remontuoti automobilį būtent UAB „Tokvila“ autoservise, o šis atsisako keisti dalį dėvėta (nors byloje nėra duomenų, kad tokia remonto technologija yra negalima ar nebūtų galimybės rinkoje gauti dėvėtų dalių), papildomos pareiškėjo išlaidos laikytinos susijusiomis su paties pareiškėjo pasirinkimu, o ne atsiradusiomis dėl nuo pareiškėjo nepriklausančių aplinkybių (nėra galimybių įsigyti dėvėtos dalies, kitoks remonto būdas neatitinka nustatytų technologinių reikalavimų ar kt.). Keičiant apgadintą automobilio dalį nauja dalimi, pareiškėjo automobilio būklė būtų pagerinta, nes natūralaus nusidėvėjimo paveikta automobilio dalis būtų pakeista į naują. Tokiu atveju draudikas neturėtų pagrindo į draudimo išmoką įtraukti naujos dalies kainos, nes tai neatitiktų teisingo eismo įvykio metu padarytos žalos nustatymą ir draudimo išmokos dydį reglamentuojančių teisės aktų reikalavimų.

Atsižvelgiant į byloje nustatytas aplinkybes, konstatuotina, kad draudiko sprendimas taikyti 30 proc. nusidėvėjimą keistinai daliai, vadovaujantis Instrukcijos nuostatomis, yra pagrįstas. Instrukcijos 59 punkte ir 59.1–59.4 papunkčiuose dalys pagal dėvėjimosi pobūdį klasifikuojamos į I-IV grupes, o visos kėbulo ir išorinės apdailos dalys patenka į III grupę (Instrukcijos 59.3 papunktis). III grupės dalių vidutinės nuvertinimo normos pateiktos Instrukcijų 3 lentelėje, kurioje nurodyta nuvertinimo norma 7 metų senumo automobiliams, kurių variklių darbinis tūris nuo 1000 iki 2000 cm³ (pareiškėjo automobilis atitinka šiuos rodiklius), yra 30 proc.

Apibendrinant nagrinėjant bylą nustatytus faktinius ir teisinius pagrindus, konstatuotina, kad draudiko sprendimas taikyti būtent 30 proc. dydžio nusidėvėjimą, nesant duomenų apie aplinkybes, dėl kurių nusidėvėjimo koeficientą reikėtų koreguoti, laikytinas atitinkančiu Taisyklių 15 punkte įtvirtintą žalos nustatymo taisyklę, o pareiškėjo reikalavimas

yra atmestinas kaip nepagrįstas.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo X. X. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Direktorius

Mindaugas Šalčius